Súd:	Krajský súd Trnava
Spisová značka:	24Co/166/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu:	2118206231
Dátum vydania rozhodnutia:	22. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI:	ECLI:SK:KSTT:2020:2118206231.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci žalobcu: N. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F., Ul. I.. I. XXXX/XX, zastúpený: JUDr. Michal Antal, advokát, Hlavná 13, Trnava, proti žalovanému: POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 904,90 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 12Csp/61/2018 - 69 zo dňa 24.06.2019, takto

r o z h o d o l :

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

II. Žalobca má právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol nasledovne :
I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 904,90 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 904,90 Eur od 28.10.2018 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
II. Vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a .
III. Žalobcovi sa p r i z n á v a náhrada trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodnutie odôvodnil s použitím ust. § 488, § 489, § 479, § 499 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a, písm.b), § 4 č ods.1, ods. 2ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods.1, ods.2, § 37 ods.1, § 39, § 451 ods.1, ods.2 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 28.04.2009 zmluvu o úvere č. 2590007. Nebolo sporné ani to, že žalobcovi bola poskytnutá zo strany žalovaného suma 350 Eur a žalobca na zmluvu zaplatil vymožením prostredníctvom súdneho exekútora na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a. s., Bratislava, sp. zn. SR 04653/10 zo dňa 10.06.2010, celkom sumu 1.440,90 Eur (z toho istina v sume 536 Eur). Nesporným nebolo ani zastavenie exekúcie z dôvodu jej neprípustnosti. Rovnako sporné nebolo ani to, že zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je zmluvou spotrebiteľskou. Sporným teda zostalo, či došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o úvere, a ak áno, či je úver bezúročný a bez poplatkov. Sporné tiež bolo, či rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu predstavuje neodstrániteľnú prekážku rei iudicata a či je nárok žalobcu zo zmluvy o úvere premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote.

3. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalovaný ako veriteľ a žalobca ako dlžník dňa 28.04.2009 uzavreli zmluvu o úvere, podľa ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi úver vo výške 350 Eur a žalobca sa zaviazal zaplatiť žalovanému túto sumu zvýšenú o poplatok vo výške 346 Eur, t. j. celkovo sumu 696 Eur v 12 mesačných splátkach po 58 Eur, počnúc dňom 16.05.2009. Súd mal

za to, že k uzatvoreniu zmluvy medzi žalovaným a žalobcom prišlo, nakoľko došlo k zhode v prejavoch vôle účastníkov zmluvy, pokiaľ ide o výšku poskytnutého úveru ako aj výšku odplaty, čo sú podstatné náležitosti zmluvy o úvere, pričom nebolo sporné, že žalobca úver čerpal.
Súd však dospel k záveru, že uvedený úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, a to z nasledovných dôvodov:
Na základe predmetnej zmluvy sa žalovaný ako veriteľ zaviazal poskytnúť žalobcovi ako dlžníkovi úver vo výške 350 Eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 12 mesačných splátkach vo výške 58 Eur, počnúc dňom 16.05.2009, pričom žalobca sa zaviazal celkovo zaplatiť žalovanému sumu 696 Eur. Žalobca podľa nepopretého skutkového tvrdenia na úver zaplatil celkom sumu 1.440,90 Eur, a to vymožením súdnym exekútorom v prospech žalovaného.

4. Právny vzťah medzi stranami sporu založený predmetnou zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, Zákona č. 258/2001 Z. z., Zákona č. 250/2007 Z. z.), keďže žalovaný pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalobca vystupoval ako spotrebiteľ, pretože mu bol poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. V zmysle zásady lex specialis derogat legi generali má potom špeciálna právna úprava, ktorou je Zákon o spotrebiteľských úveroch, ako i ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, a je preto nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch a zákona o ochrane spotrebiteľa. Prednostné použitie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské vzťahy (v zmysle ustanovenia § 52 ods. 2 veta posledná Občianskeho zákonníka) sa pritom nevzťahuje len na vzťahy založené po jeho účinnosti. Uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť dňom 01.04.2015, pričom právny predpis, ktorého je súčasťou, nemá prechodné ustanovenie, preto sa od jeho účinnosti vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Súd pritom poukazuje napríklad na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 MCdo 14/2014 zo dňa 21.04.2015, v ktorom dovolací súd uviedol, že ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.

5. Hoci je žalobca ako dlžník v zmluve o úvere identifikovaný okrem údajmi fyzickej osoby, i obchodným menom a IČO-m, súd mal nepochybne za preukázané, že žalobcovi bol úver poskytnutý ako fyzickej osobe - spotrebiteľovi, čo vyplýva jednak z vyjadrenia žalovaného v rámci jeho výsluchu na pojednávaní, ako aj z odôvodnenia pripojeného uznesenia Okresného súdu Trnava, č. k. 27Er/786/2010-24 zo dňa 19.11.2015, keď sa žalobca vyjadril, že finančné prostriedky poskytnuté žalovaným použil výlučne na zakúpenie potrieb do domácnosti a svojej rodiny. Navyše žalovaný ani nerozporoval, že by predmetná zmluva o úvere nebola zmluvou spotrebiteľskou.

6. Nakoľko zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 2 písm. a), písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 4 ods. 1, ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). Pristupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 4 ods. 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) uvedenie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Lehota splatnosti je určená iba počtom splátok, čo nemožno považovať za súladné s vyššie citovaným ustanovením. Zmyslom § 4 ods. 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch bolo, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia.

7. Zmluva neobsahuje tiež náležitosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. h) Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), ktorou je ročná úroková sadzba. Rovnako chýba v zmluve aj obsahová náležitosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. i) Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a síce výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve

sa uvádza len výška mesačnej splátky 58 Eur, bez bližšej špecifikácie, t. j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke, a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Dlžník musí mať od začiatku prehľad, z akých položiek pozostávajú jednotlivé splátky a ako dlho bude úver splácať, čo z jednotlivých splátok predstavuje istinu, koľko úrok a odmena veriteľa a kedy je v prípade riadneho splácania úveru splatná posledná splátka. Uvedené pritom nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keby z iných ustanovení zmluvy vyplývala výška úrokov a poplatkov. Účelom náležitostí ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) je teda informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, pretože potom je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a iné poplatky, teda odplatu veriteľa. Uvedené údaje zmluva uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje, ide pritom o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy. Pokiaľ ide o prehľad práv, povinností a záväzkov vyplývajúcich zo Zmluvy o úvere, predložený žalobcom spolu so zmluvou o úvere, a pokiaľ sa v ňom uvádza splátkový kalendár, súd má za preukázané, že tento prehľad práv, povinností a záväzkov nebol predložený dlžníkovi (žalobcovi) pri podpise zmluvy a nebol ani súčasťou zmluvy o úvere, ale bol vyhotovený dodatočne, keďže sa v ňom uvádza tiež prehľad už realizovaných splátok (15.05.2009, 05.06.2009 a 06.08.2009), pričom nemožno predpokladať dátumy uskutočnených splátok v čase pri uzatvorení a podpise zmluvy.

8. Zmluva neobsahuje ani základnú obsahovú náležitosť v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. j) Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a to ročnú percentuálnu mieru nákladov a tiež náležitosť podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), ktorou je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platná k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd má za to, že v zmluve je potrebné uviesť údaj o RPMN, nakoľko ide o údaj, ktorý má slúžiť práve spotrebiteľovi na zváženie, či zmluvu s dodávateľom vôbec uzavrie.

9. Cieľom ustanovenia § 4 ods. 3 v spojení s § 4 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch je ochrana spotrebiteľa tak, aby dodávateľ bol povinný spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy, priamo v nej, poskytnúť všetky relevantné údaje, na základe ktorých sa spotrebiteľ rozhoduje, či zmluvu o úvere uzavrie alebo nie, keďže uvedené údaje predstavujú informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré spotrebiteľ môže zvážiť.
Súd poukázal na to, že keďže ide o náležitosti zmluvy vyžadované zákonom, uvedené údaje musia byť uvedené zreteľne a výslovne v rámci ustanovení zmluvy. Zároveň je súd toho názoru, že Zákon o spotrebiteľských úveroch ku dňu uzavretia zmluvy jednoznačne určoval náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom v prípade absencie čo i len jednej z náležitostí je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.
Podporne súd poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. k. 11Co/409/2015-72 zo dňa 11.05.2016, v ktorého odôvodnení súd druhej inštancie uviedol, že „považuje za správny názor súdu prvého stupňa, že z citovaného ustanovenia vyplýva, že nestačí uvedenie celkovej výšky splátky, ale toto musí obsahovať rozčlenenie jednotlivých čiastok - istiny, úrokov a iných poplatkov. Táto informácia je významná pre spotrebiteľa, najmä pokiaľ ide o jeho možnosť zhodnotiť na základe predloženého splátkového kalendára ekonomickosť poskytnutého úveru, posúdenie, či požadovaný úrok za úver je pre neho výhodný, prijateľný, respektíve aby spotrebiteľ bol schopný posúdiť celkovú výšku odplaty požadovanej navrhovateľom za poskytnutý úver. Nakoľko z predložených listinných dokladov vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere presnú výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov neobsahovala, je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, teda len v hodnote poskytnutej sumy.“ Obdobne uviedol Krajský súd v Trnave v rozsudku, č. k. 10Co/375/2016-119 zo dňa 13.09.2017, kde uviedol, že „odvolací súd preto zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že úverová zmluva uzavretá medzi účastníkmi dňa 23.02.2011 neobsahuje základnú obsahovú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a preto sa poskytnutý úver v zmysle § 11 písm. b) tohto zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na to, že pre záver o tom, že poskytnutý úver sa v zmysle § 11 písm. b) tohto zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov, stačí nesplnenie čo i len jednej zákonom stanovenej podmienky v ust. § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) zákona, nebolo ďalej potrebné skúmať a vyhodnocovať, či v zmluve absentuje aj ďalšia obligatórna

náležitosť, odvolací súd sa preto z dôvodu hospodárnosti a účelnosti konania nezaoberal otázkou, či v zmluve absentuje aj náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. i), ako konštatoval súd prvej inštancie."

10. V prejednávanom prípade sa spotrebiteľský úver poskytnutý žalovaným žalobcovi považuje v zmysle ustanovenia § 4 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný nemal nárok na zaplatenie úroku z úveru, poplatku za poskytnutie úveru, ani žiadnych iných poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy úveru. Z nepopretého skutkového tvrdenia žalobcu, ktoré sa považuje za nesporné (§ 151 ods. 1 CSP), v spojení s konečným vyúčtovaním exekučného konania vyplýva, že žalobca uhradil žalovanému na zmluvu celkom sumu 1.440,90 Eur, z čoho vyplýva suma bezdôvodného obohatenia žalovaného vo výške 904,90 Eur (1.440,90 Eur - 536 Eur). Uvedená suma predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného, nakoľko o túto sumu mu žalobca plnil bez právneho dôvodu, keďže pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nebol povinný plniť žalovanému viac ako sumu vyčerpaného úveru. Hoci zo zmluvy o úvere vyplýva, že žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 350 Eur, žalovaný pri výpočte žalovanej sumy vychádzal z toho, že istina na zmluve o úvere bola 536 Eur v zmysle konečného vyúčtovania exekučného konania a rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a. s., Bratislava, sp. zn. SR 04653/10 zo dňa 10.06.2010, keď o výške poskytnutého úveru sa dozvedel až po nadobudnutí rovnopisu zmluvy o úvere. Svoju žalobu však z dôvodu opatrnosti nerozšíril, preto súd vychádzal z výšky žalobcom uplatneného nároku v konaní.

11. Žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu v subjektívnej premlčacej lehote, preto bolo potrebné sa zaoberať dôvodnosťou vznesenej námietky a otázkou možného premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v subjektívnej premlčacej lehote.

12. V časti posúdenia premlčania nároku rozhodnutie odôvodnil s použitím § 100 ods. 1, ods.2, § 101, § 107 ods. 1, ods.2, § 107 ods.1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka.

13. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo vykonané. Premlčaním právo nezaniká, iba sa oslabuje a trvá ďalej vo forme naturálneho záväzku, čo znamená, že jeho uplatniteľnosť je obmedzená na dobrovoľné splnenie zo strany povinného subjektu. Účelom premlčania je tak jednak stimulovať subjekty k včasnému vykonaniu subjektívnych občianskych práv, jednak zamedziť tomu, aby dlžníci neboli ohľadom svojich povinností vystavení po časovo neurčitú dobu donucujúcemu zákroku zo strany súdov.

14. V konaní ide o právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré sa premlčuje v 2-ročnej subjektívnej a 3-ročnej alebo 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka.

15. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, táto plynie v rámci objektívnej premlčacej doby, pričom môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby, ale aj neskôr. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je v súlade s § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nestačí pritom len možnosť sa uvedené dozvedieť, ale kedy sa tak skutočne stalo. Súd podporne poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 17Co/301/2011 zo dňa 04. 07. 2012, podľa ktorého „subjektívna premlčacia doba môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie je rozhodujúce, že pri vynaložení obvyklej starostlivosti sa mohol o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedieť skôr".

16. V priebehu konania žalobca tvrdil, že o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu sa dozvedel až po porade so svojím právnym zástupcom po tom, ako bola exekúcia v súvisiacej veci právoplatne zastavená uznesením Okresného súdu Trnava, č. k. 27Er/786/2010-24 zo dňa 19.11.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, č. k. 24CoE/284/2016-65 zo dňa 10.08.2017, konkrétne išlo o deň 30.05.2018, kedy mu bolo poskytnuté poradenstvo od právneho zástupcu. Uvedené skutkové tvrdenie žalovaný nepoprel. To znamená, že s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca nemá právnické vzdelanie a z ničoho nevyplýva, že by už skôr mal za to, že by plnil viac ako bol povinný, dospel súd k záveru, že žalobca v mesiaci máj 2018 zistil, že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil a práve od vtedy

začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba na podanie žaloby. Keďže žaloba bola doručená súdu dňa 23.07.2018, bola podaná v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby.

17. Pretože subjektívna premlčacia doba plynutie v rámci objektívnej, súd ďalej skúmal, či bola žaloba podaná v rámci trojročnej objektívnej premlčacej doby. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka rozhodujúce faktické získanie bezdôvodného obohatenia, v tomto prípade by malo ísť o sumy, ktorými žalobca ako dlžník zaplatil viac, ako len vrátil prijaté plnenie istiny úveru, pričom z konečného vyúčtovania exekučného konania vyplýva, že k úhrade pohľadávky prišlo ku dňu 10.08.2016. Teda žaloba bola podaná v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, ako aj v rámci trojročnej objektívnej premlčacej doby, ktorej uplynutie žalovaný ani nenamietal, preto sa súd viac plynutím objektívnej premlčacej doby ani nezaoberal.

18. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že podaná žaloba je zjavným zneužitím práva, ktoré nepožíva právnu ochranu, toto tvrdenie žalovaný nijako nezdôvodnila, pričom samotné uplatnenie si nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia takýmto zneužitím práva nie je. K námietkam žalovaného, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, pretože žalobca plnil na základ platne uzavretej zmluvy o úvere, ani právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol, a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov, súd uvádza, že v konaní išlo o vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že žalobca žalovanému plnil bez právneho dôvodu, keďže pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nemal žalovaný nárok na plnenie úroku a poplatkov (spolu suma 1.090,90 Eur, t. j. 1.440,90 Eur - 350 Eur; pričom žalovaný si uplatnil len sumu 904,90 Eur, t. j. 1.440,90 Eur - 536 Eur), teda išlo o bezdôvodné obohatenie v podobe majetkového prospechu získaného plnením bez právneho dôvodu (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

19. V prípade námietky žalovaného, že rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a. s., sp. zn. SR 04653/10 zo dňa 10.06.2010, predstavuje neodstrániteľnú prekážku rei iudicata, súd uvádza, že exekúcia na základe uvedeného exekučného titulu bola právoplatne zastavená uznesením Okresného súdu Trnava, č. k. 27Er/786/2010-24 zo dňa 19.11.2015, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, č. k. 24CoE/284/2016-65 zo dňa 10.08.2017, keď súd dospel k záveru, že rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a preto je neplatná. Pokiaľ teda právomoc rozhodcovského súdu bola založená na absolútne neplatnom zmluvnom dojednaní, je nesporné, že rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v rozpore so zákonom a nemôže byť (ani sčasti) spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenému (žalovanému) voči povinnému (žalobcovi) vznikol nárok, ktorého vymoženia by sa mohol v rámci exekúcie domáhať. Preto v prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória i súdna prax takého rozhodnutie za zdanlivé, ničotné (nulitné - paakt), teda z právneho hľadiska za neexistujúce, nikoho nezaväzujúce a nezakladajúce prekážku res iudicata.

20. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov a po vykonaní všetkých stranami sporu navrhnutých dôkazov považoval súd žalobu za dôvodnú, preto jej vo výroku I. rozsudku vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu 904,90 Eur, a to v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku v súlade s ustanovením § 232 ods. 3 CSP.

21. Príslušenstvo priznal podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., s tým, že základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (hlavné refinančné operácie) ku dňu 28.10.2018 bola vo výške 0,00 %.

22. Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, má voči nemu žalobca nárok aj na úrok z omeškania. Keďže pri prejednávanom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je v právnom predpise ustanovený čas plnenia, treba podľa § 563 OZ vychádzať z toho, že dlžník je povinný zaplatiť veriteľovi prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadal o plnenie. Žalobca nepreukázal, že vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia a že by sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu ku dňu 23.07.2018. Súd však uvádza, že žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením peňažného dlhu dňa 28.10.2018, keď žaloba bola žalovanému doručená dňom 26.10.2018, nasledujúci deň, t. j. 27.10.2018 mohol žalovaný plniť a dňom 28.10.2018 sa žalovaný dostal s plnením peňažného dlhu do omeškania.

23. Vychádzajúc z uvedeného má žalobca nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške o 5 percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, teda odo dňa 28.10.2018. Keďže súd dospel k záveru, že požiadavka žalobcu na zaplatenie sumy 904,90 Eur je opodstatnená, bolo možné priznať žalobcovi nárok na zaplatenie zákonného úroku z omeškania z tejto sumy. Žalovaný sa dostal do omeškania dňa 28.10.2018, keď výška základnej úrokovej sadzby k uvedenému dňu bola 0,00 %. Žalobca má tak popri dlžnej istine aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,00 % (5 + 0,00 %) ročne zo sumy 904,90 Eur od 28.10.2018 do zaplatenia. Z uvedeného dôvodu súd vo výroku II. tohto rozsudku žalobu v časti uplatneného príslušenstva zamietol.

24. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný (neúspešný bol len v nepatrnej časti uplatneného príslušenstva), čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100 % trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku III. rozsudku. Neboli pritom tvrdené a súd ani sám nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pre ktoré by žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému nemal priznať.

25. O výške náhrady trov konania žalobcu bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný tvrdiac, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon k vade uvedenej v § 365 ods. 1 písm. h) CSP, to znamená rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že dňa 28.04.2019 uzavrel so žalobcom zmluvu o úvere č. 2590007, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver na účel podnikania. Žalobca v zmluve o úvere uviedol a aj osobitne podpísal vyhlásenie, že poskytované peňažné prostriedky budú využité na tento účel. Zmluvu uzatváral pod obchodným menom N. I., podnikateľ, označený identifikačným číslom 44300824, pričom pri uzatváraní zmluvy o úvere konal v rámci predmetu svojho podnikania a finančné prostriedky boli poskytnuté na účel podnikania. Tiež poukázal na to, že žalovaný doteraz neukončil podnikateľskú činnosť. Nie je dôležitým na aký účel žalobca poskytnuté peňažné prostriedky v skutočnosti použil, ale na aký účel bol úver poskytnutý. Žalovaný v danom prípade pri poskytnutí úveru vychádzal z vyhlásenia žalobcu, že ide o úver poskytnutý na výkon podnikania, čo žalobca potvrdil svojím osobitným podpisom v zmluve o úvere. V prípade postavenia žalovaného treba v danom prípade akceptovať jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu so žalobcom vstupoval. Argumentácia žalovaného v tomto smere je napokon v plnom súlade s judikatúrou Európskeho Súdneho dvora v oblasti práva na ochranu spotrebiteľa. Ďalej je názoru, že v zmluve o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú ustanovuje zákona. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, ktorá nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie tejto zmluvy o úvere neodpadol. Nedošlo k odstúpeniu od zmluvy a ani k jej zrušeniu a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov.
Ďalej poukázal na to, že požadovaný nárok žalobcu zo zmluvy o úvere sa stal premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu 08.07.2018, keď žalobca poukázal na účet žalovaného poslednú splátku nad rámec sumy istiny 08.07.2016. Vedomosť o tom, že zmluva o úvere neobsahuje údaje v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch je potrebné viazať k okamihu popisu zmluvy o úvere. Podpis subjektu predstavuje prejav súhlasu s písomným právnym úkonom ako prejav súhlasu, teda logicky zahŕňa i prejav znalosti obsahu.

27. K doručenému odvolaniu podal písomné vyjadrenie žalobca s tým, že odvolanie žalovaného považuje za nedôvodné, napadnutý rozsudok žiada, aby odvolací súd ako vecne správny potvrdil, zároveň žiadal, aby mu súd priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %. Pokiaľ žalovaný v odôvodnení namieta, že vzťah nemá byť posudzovaný ako spotrebiteľský, má za to, že prvostupňovom konaní dostatočne vysvetlil prečo je žalobca v danom prípade správne považovaný za spotrebiteľa. Aj súdu z vlastnej činnosti musí byť známe, že žalovaný pri svojom podnikaní neustále hľadá spôsoby ako obísť zákon. Nie je tomu inak ani v tomto prípade, úver nebral na účely podnikania. V tejto súvislosti ďalej poukázal aj na to, že túto skutočnosť v konaní žalovaný nenamietal. Jeho tvrdeniu, že úver čerpal ako spotrebiteľ žiadnym spôsobom nesporoval. V súlade s princípom koncentrácie konania sú preto jeho tvrdenia v tomto štádiu irelevantné. Keďže právna otázka jeho postavenia ako spotrebiteľa je z uvedeného dôvodu už nesporná. Je až úsmevné, že žalovaný, ktorý je známy svojím úžerníckymi praktikami sa dovoláva svojej dobrej viery v to, že úver mal brať ako podnikateľ, je to práve naopak, jeho

IČO žalovaný do zmluvných dokumentoch vložil bez jeho vedomia a súhlasu. K argumentom žalovaného o tom, že vraj nemalo dôjsť k žiadnemu bezdôvodnému obohateniu ani nepovažuje za potrebné sa osobitne vyjadrovať, odkazuje len na argumentáciu súdu a jeho vyjadrenie v konaní, ktoré túto otázku dostatočne zodpovedali. Žalovaný ďalej tvrdí, že jeho nárok je premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote. K tejto odvolacej námietke nemožno taktiež vyhovieť, žalovaný v konaní nepoprel jeho skutkové tvrdenia ohľadom žalobcu, keďže sa subjektívne dozvedel o premlčaní. Z uvedeného dôvodu pre účely odvolacieho konania musí byť táto skutková okolnosť nesporná. V ďalšom sa stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie, ktoré je uvedené v bodoch 61-62 napadnutého rozsudku. S ďalšími tvrdeniami žalovaného, ktoré uvádza v odvolaní, sa súd prvej inštancie dostatočne a zrozumiteľne vysporiadal.

28. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku v napadnutom výroku I. ako v závislom výroku o náhrade trov konania.

29. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmavaného rozsudku v napadnutých výrokoch. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

30. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 904,90 Eur s 5%-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 904,90 Eur od 23.07.2018 do zaplatenia. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovaného je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a právne správne posúdil jej nárok.

31. V odvolaní žalovaný namietala, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil zmluvou o úvere založený vzťah ako spotrebiteľský, že podľa zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú ustanovuje zákon a že požadovaný nárok žalobcu zo zmluvy o úvere sa stal premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu 08.07.2018, keď žalobca poukázal na účet žalovaného poslednú splátku nad rámec sumy istiny 08.07.2016.

32. K prvému odvolaciemu dôvodu, keď žalovaný spochybňuje postavenie žalobcu ako spotrebiteľa, treba uviesť, že žalobca k žalobe nepripojil zmluvu o úvere, na ktorú sa odvoláva, keďže s ňou nedisponoval, ale z obsahu žaloby jednoznačne vyplýva, že ju podával tak, že vychádzal zo svojej pozície spotrebiteľa a odvolával sa na ust. zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Z takéhoto pohľadu bol vzťah účastníkov hodnotený aj v exekučnom konaní podľa uznesenia Okresného súdu Trnava sp. zn, 27 Er/786/2010-24 zo dňa 19.11.2005 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave 24 CoE/284/2016-65 zo dňa 10.08.2017, z ktorých uznesení vyplýva, že žalobca ako dlžník, resp. povinný pri uzavieraní zmluvy nekonal v rámci svojej podnikateľskej činnosti.
Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe, túto hodnotil ako zjavne nedôvodnú, ako i to, že nie je splnený ani jeden z možných prípadov bezdôvodného obohatenia a požadovaný nárok sa stal premlčaným v subjektívnej premlčacej lehote 2 roky odo dňa poukázania poskytnutej sumy na účet žalobcu) tzn. dňom 08.07.2018. Tiež namietal, že Rozhodcovský rozsudok bol právoplatným a vykonateľným exekučným

titulom a tvorí neodstrániteľnú prekážku rei iudicata. Zo strany žalovaného išlo o prvý úkon, keď sa mohol k obsahu žaloby a v nej uvedeným tvrdeniam kvalifikovanie vyjadriť. Z vyššie uvedeného, je zrejmé, že hoci žalovaný disponoval s písomnou zmluvou o úvere uzavretou so žalobcom, vo vyjadrení nenamietal, že by zmluvu so žalobcom neuzavrel ako so spotrebiteľom, ani jeho tvrdenie, kedy sa o vzniku bezdôvodného obohatenia žalobca dozvedel.
Žalovaný písomnú zmluvu o úvere so žalobcom do spisu založil (na č.l. 50) až na naliehanie žalobcu a po tom, čo na túto povinnosť bol vyzvaný súdom a žalobca až po oboznámení sa s jej obsahom rozšíril svoju právnu argumentáciu o tvrdenia ohľadne chýbajúcich zákonných náležitostí zmluvy o úvere.
Súd vo veci nariadil pojednávanie na 24.06.2019, na ktoré sa žalovaný nedostavil a ospravedlnil svoju neúčasť. Súd vo veci vypočul žalobcu a jeho právneho zástupcu, vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené a vo veci rozhodol odvolaním napadnutým rozsudkom.
Žalobca na pojednávaní zdôraznil, že úver potreboval na pokrytie potrieb domácnosti, nakoľko boli v zlej finančnej situácii. Až odstupom času zistil, že žalovaný do zmluvy uviedol aj jeho údaje, ako živnostníka, na čo bol upozornený až právnikom. Sám žalovanému svoje IČO neposkytol, zmluvu si riadne neprečítal, išlo o úver v sume 350 Eur.

33. Odvolateľ spochybňuje v podanom odvolaní postavenie žalobcu ako spotrebiteľa. V prípade pochybností o tom, či ide o spotrebiteľskú zmluvu (vzťah), má dôkazné bremeno na preukázanie nespotrebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ a že existujúce pochybnosti treba odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie, čo znamená, že aj nespotrebiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne - spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti. Žalobca v tomto smere dôkazné bremeno neuniesol a až v odvolacom konaní spochybnil spotrebiteľský charakter zmluvy.
V tomto smere je potrebné poukázať na skutočnosť, že povinný bol v zmluve o úvere označený identifikačnými znakmi typickými pre podnikateľa- obchodné meno, IČO, miesto podnikania, číslo živnostenského registra, ako aj identifikačnými znakmi typickými pre fyzickú osobu- nepodnikateľa - a to menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom a číslom občianskeho preukazu. Vzhľadom na takéto označenie dlžníka (povinného) v predmetnej úverovej zmluve preto nie je ani výkladom možné jednoznačne ustáliť, či povinný túto zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ alebo ako nespotrebiteľský subjekt v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Z uvedených údajov dokonca možno dôjsť skôr k predpokladu, že povinný uvedenú zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ a nie ako podnikateľ, keďže údaje obsiahnuté v rámci označenia zmluvných strán, ktoré by charakterizovali povinného ako podnikateľa sú voľne dostupné vo verejnej časti živnostenského registra alebo sú tiež zrejmé z osvedčenia o živnostenskom oprávnení. Naopak údaje charakterizujúce povinného ako fyzickú osobu nepodnikateľa, nie sú verejne prístupné a je ich možné zistiť napríklad z občianskeho preukazu. Zo znenia predmetnej zmluvy je zrejmé, že verejná listina- občiansky preukaz nebol pri uzatváraní zmluvy využitý len na identifikáciu dotknutej fyzickej osoby, či napr. ide o tú istú osobu, ktorá predložila živnostenské oprávnenie, ale tieto údaje boli do obsahu zmluvy priamo zahrnuté. Preto sa dá predpokladať, že povinný v uvedenom vzťahu vystupoval ako spotrebiteľ. Jednoznačnú odpoveď na otázku, či má predmetná zmluva o úvere spotrebiteľský alebo nespotrebiteľský charakter, nemožno vyvodiť ani z toho, že dlžník v zmluve mal prehlásiť, že finančné prostriedky sú mu poskytnuté na výkon podnikania, keďže s poukazom na absenciu akýchkoľvek iných dôkazov, toto prehlásenie zrejme nemožno hodnotiť inak, ako formálny pokus o vyňatie posudzovaného právneho vzťahu spod ochranného režimu spotrebiteľského práva. Uvedené možno vyvodiť zo skutočnosti, že predmetná zmluva o úvere má povahu značne jednostrannej adhéznej zmluvy obsahujúcej množstvo ustanovení znevýhodňujúcich dlžníka, ktorej obsah rozhodne nenasvedčuje tomu, že by jej uzatvoreniu predchádzali rokovania typické pre uzatváranie zmlúv medzi podnikateľmi. Jej forma na predtlačenom formulári spolu so všeobecnými zmluvnými podmienkami skôr svedčí o skutočnosti, že bola uzatváraná bez hlbšej vzájomnej súčinnosti zmluvných strán, z postavenia zmluvne nadriadeného subjektu voči subjektu podriadenému, t.j. z postavenia dodávateľa voči spotrebiteľovi. V prípade pochybností o tom, či ide o spotrebiteľskú zmluvu (spotrebiteľský vzťah), má pritom dôkazné bremeno na preukázanie nespotrebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ (veriteľ, oprávnený), ktoré v konaní neuniesol, preto aj odvolací súd má za to, že vzťah účastníkov súd prvej inštancie správne posúdil ako vzťah spotrebiteľský.

34. Dôvodom vedúcim k uloženiu povinnosti žalovanému vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie bolo nedodržanie obligatórnych náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcich z ustanovenia § 4 odsek 2 písm. j/ Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, pričom nedodržanie náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. k) citovaného zákona vzhľadom na výklad tohto

ustanovenie rozsudkom Najvyššieho súdu SR č sp. zn. 3 Cdo 146/2017, podľa ktorého predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, už neobstojí.

35. Vychádzajúc z uvedeného, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitosti podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu ročnú percentuálnu mieru nákladov. Táto obligatórna náležitosť v Zmluve o úvere uvedená nie je. Za takejto situácie sa musel poskytnutý úver v súlade s ustanovením považovať za bezúročný a bez poplatkov.

36. Dôsledkom prijatia plnenia bez právneho dôvodu je vznik povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalobca z titulu poskytnutého úveru mal žalovanému vrátiť len istinu , pričom žalobca zaplatil čiastku vyššiu a preto rozdiel medzi touto sumou a istinou úveru predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktoré musí žalobcovi vydať. Čo sa týka samotnej výšky uplatneného nároku túto odvolateľ nenamietal.

37. K možnej obrane žalovaného použitej až v odvolaní týkajúcej sa aj posúdenia premlčania nároku treba uviesť, že konanie začalo už za účinnosti Civilného sporového poriadku doručením žaloby na súd 24.07.2018.
Prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä:
a) skutkové tvrdenia
b) popretie skutkových tvrdení protistrany,
c) návrhy na vykonanie dôkazov,
d) námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a
e) hmotnoprávne námietky.

38. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia. Ide o zakotvenie tzv. povinnosti tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nesplnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu. Povinnosť tvrdenia sa vzťahuje na skutkové okolnosti súvisiace s procesným útokom či procesnou obranou strany sporu a sú koncepčným predpokladom tzv. sudcovskej koncentrácie civilného sporového konania.

39. Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana sporu poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

40. Z uvedeného je zrejmé, že porušenie povinnosti tvrdenia sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu majúcu za následok procesnú sankciu vo forme buď nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany, alebo vo forme neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany. Na odvrátenie fikcie nespornosti skutkových tvrdení protistrany postačuje ich generálne popretie, ak strana uvedie vlastné tvrdenia o skutkových okolnostiach.

41. Hmotnoprávna námietka je právny úkon strany spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany. Hlavnou formou hmotnoprávnej námietky je námietka premlčania a kompenzačná námietka, keďže najmä tieto napĺňajú obsahové náležitosti hmotnoprávnej námietky ako takej.

42. Strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

43. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že koncentrácia konania predstavuje efektívny nástroj racionálneho a odôvodneného zrýchlenia sporového konania. Ako uvádza dôvodová správa,

koncentrácia konania tvorí funkčnú a teleologickú jednotu s jedným z nosných princípov novej právnej úpravy sporového konania, a to s princípom arbitrárneho poriadku. Princíp arbitrárneho poriadku znamená, že sudca so znalosťou konkrétnej veci vie najlepšie posúdiť adekvátnosť a včasnosť uplatnenia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú uplatnené včas aj vtedy, ak ich strana predložila ako reakciu na skutočnosti, o ktorých nevedela, ani ich nemohla predvídať, a ktoré vyšli najavo až po tom, ako mala strana povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy.

44. Zákonná koncentrácia konania predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany. Zákonná koncentrácia konania znamená, že prostriedky procesného útoku a procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Ako uvádza dôvodová správa, zákonná koncentrácia konania môže byť ešte sprísnená uplatnením sudcovskej koncentrácie.

45. Žalovaný sa k podanej žalobe vyjadril písomným vyjadrením zo dňa 02.11.2018, v ktorom namietal zjavné zneužitie práva žalobcom, keď tento nevedel predložiť zmluvu a žalobu nepodložil tvrdeniami a dôkazmi v súlade s princípom hospodárnosti. Tiež poukázal na nesplnenie povinnosti preukázania vzniku bezdôvodného obohatenie, ale zároveň namietol premlčanie majúc počítajúc lehotu od dňa po zaplatení poslednej splátky t.j. dňom 08.07.2018.

46. Na toto písomné vyjadrenie reagoval žalobca tiež písomným vyjadrením, podľa ktorého pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu lehotu, túto treba počítať až od právoplatného zastavenia exekúcie, keď až vtedy sa dozvedel, že rozhodcovský rozsudok bol nezákonný a preto žalovaným získané plnenie bolo plnením bezdôvodným a preto jeho nárok premlčaný nie je. Navrhol, aby súd uložil žalovanému predložiť s ním dohodnutú úverovú zmluvu.

47. V ďalšom vyjadrení žalovaný uviedol, že trvá na svojom predošlom vyjadrení s považuje za absolútne nemysliteľné, aby on mal povinnosť predkladať listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva žalobca. Na ďalšiu výzvu však úverovú zmluvu zo dňa 28.04.2009 predložil len so stručným sprievodným listom.

48. Vychádzajúc z uvedeného pri posudzovaní premlčania bolo treba prihliadnuť k § 151 ods. 1 CSP, podľa ktorého skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Žalobca tvrdil, že o tom, že žalovanému poskytol plnenie aj nad rámec svojej povinnosti sa dozvedel až z rozhodnutia o zastavení exekúcie. Ide o uznesenie Okresného súdu Trnava zo dňa zo dňa 19.11.2015, č.k. 27Er/786/2010-24 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 10.08.2017 č.k. 24CoE/284/2016-65, ktoré nadobudlo právoplatnosť 22.05.2018. Toto tvrdenie žalovaný žiadny spôsobom nepoprela preto je potrebné tvrdenia žalobcu, ktoré zo strany žalovaného neboli nijako spochybnené, považovať za nesporné. Ak žaloba bola žalobcom potom podaná 24.07.2018, nárok žalobcu premlčaný nie je.

49. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, vedené pod sp.zn. 3 Cdo/169/2017, podľa ktorého rozhodnutia takáto právna otázka bola už dovolacím súdom vyriešená, a to v rozhodnutí vedenom pod sp.zn. 1 Cdo/67/2011, kde sa uvádza, že právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí vedenom pod sp.zn. 3 Cdo/169/2017 osobitne poukázal na tú časť odôvodnenia rozhodnutia sp.zn. 1 Cdo/67/2017, v ktorej uviedol, že „to, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. To znamená, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka), keď

získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie.“

50. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

51. Žalobca má voči žalovanému podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalobca bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný.

52. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).
Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).
Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).
Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).
Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).
Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).
Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).
Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).
Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).
Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).
Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).
Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).
Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).
Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).
Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).
Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).
Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).
Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).
V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).